

2. Второто основание е нарушаване на правата на жалбоподателите по член 6, във връзка с членове 2 и 3 ДЕС и членове 47 и 48 от Хартата на Европейския съюз за основните права чрез допускането от страна на Съвета, че съдебните производства в Египет съблюдают основните права на човека.
3. Третото основание е явни грешки в преценката от страна на Съвета, който е приел, че критерият за включване на жалбоподателите в списъка по член 1, параграф 1 от Решението и член 2, параграф 1 от Регламента, е бил удовлетворен.
4. Четвъртото основание е непочването от страна на Съвета на адекватни мотиви за повторното включване на жалбоподателите.
5. Петото правно основание е нарушаване от страна на Съвета на правото на жалбоподателите на защита и на правото им на добра администрация и на ефективна съдебна защита. По-специално Съветът не е разгледал внимателно и безпристрастно дали посочените мотиви за повторното включване са били достатъчно основателни с оглед на изявленията на жалбоподателите преди повторното включване.
6. Шестото основание е нарушаване от страна на Съвета, без оправдание и непропорционално, на основните права на жалбоподателите, включително правата им на неприкосновеност на частната собственост и на добро име. Обжалваното решение има тежки последици за имуществото на жалбоподателите и за репутацията им по света. Съветът не е доказал, че замразяването на финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателите е свързано или оправдано от някаква легитимна цел, още по-малко, че е било пропорционално на подобна цел.

Жалба, подадена на 30 май 2016 г. — Inpost Paczkomaty/Комисия

(Дело T-282/16)

(2016/C 270/65)

Език на производството: полски

Страни

Жалбоподател: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Краков, Полша) (представител: Т. Proć, юриконсулт)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да установи невалидността на Решение (ЕС) C(2015) 8236 на Европейската комисия от 26 ноември 2015 година относно помощ SA.38869 (2014/N), която Полша възнамерява да приложи с цел предоставянето на компенсация на Poczta Polska за нетните разходи във връзка със задължението за предоставяне на универсални услуги през периода 2013—2015 г.,

— ответникът да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

Твърдения и основни доводи

Жалбоподателят излага седем твърдения в подкрепа на искането си.

1. Първото твърдение е относно нарушение на член 106, параграф 2 от Договора, неправилна констатация, че са изпълнени изискванията по точка 19 (от раздел 2.6 от рамката на ЕС), нарушение на принципите на възлагане на обществени поръчки, произтичащи от Договора, и неправилно тълкуване на член 7, параграф 2 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата (ОВ L 15, стр. 14; Специално издание на български език 2007 г., глава 6, том 3, стр. 12) (наричана по-нататък „Директива за пощенските услуги“).

- Прилаганите от държавите членки способи за финансиране на предоставянето на универсални услуги трябвало да бъдат в съответствие както с произтичащите от разпоредбите на ДФЕС относно свободите на вътрешния пазар принципи на недопускане на дискриминация, прозрачност и равно третиране (от които имплицитно следва конкурентен избор на субекта, който да предоставя универсална пощенска услуга), така и с член 106, параграф 2 ДФЕС, а това не било така по настоящото дело.
2. Второто твърдение е относно нарушение на член 106, параграф 2 от Договора и неправилна констатация, че са изгълнени изискванията по точка 14 (от раздел 2.2) и точка 60 (от раздел 2.10) от рамката на ЕС.
- Европейската комисия приела неправилно, че ако самото задължение за предоставяне на универсални обществени услуги, поверени на Poczta Polska, отговаря на изискванията по Директивата за пощенските услуги, това изключва изискването за провеждане на обществени консултации или използване на други подходящи инструменти, позволяващи да се вземат предвид интересите на потребителите и на доставчиците, за да се докаже надлежното разглеждане на нуждите от универсални услуги.
3. Третото твърдение е относно нарушение на член 106, параграф 2 от Договора, неправилна констатация, че са изгълнени изискванията по точка 52 (от раздел 2.9) от рамката на ЕС и нарушение на член 7, параграфи 1, 3 и 5 от Директивата за пощенските услуги.
- Комисията приела неправилно, че компенсационният фонд отговаря на изискванията за недопускане на дискриминация по отношение на максималния размер на фиксираната ставка от 2 % от приходите на оператора, предоставящ универсални или заместими услуги, който е задължен да прави вноска по такъв начин, че посочената ставка се прилага еднакво за всички участници на пазара, но това водело до дискриминация, тъй като положението на операторите, предоставящи универсални услуги, и това на операторите, предоставящи заместими услуги, не е едно и също.
4. Четвъртото твърдение е относно нарушение на член 7, параграф 1 от Директивата за пощенските услуги поради това, че Европейската комисия приела разходите за универсални услуги да се финансират посредством известен брой изключителни и специални права на Poczta Polska.
- В съответствие с член 7, параграф 1 от Директивата за пощенските услуги държавите членки не предоставят и не запазват в сила изключителни или специални права за въвеждането и предоставянето на пощенски услуги. Същевременно Европейската комисия направо приела предоставените на Poczcie Polskiej изключителни и специални права във връзка с предоставяната от нея универсална пощенска услуга.
5. Петото твърдение е относно нарушение на член 102 във връзка с член 106, параграф 1 от Договора.
- Непропорционално високата задължителна вноска в компенсационния фонд би довела до „антиконкурентно препятствие за достъп до пазара“ на пощенски услуги.
6. Шестото твърдение е относно нарушение на член 16 и на член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- Обжалваното решение на Комисията утвърждавало такава схема (програма) за държавни помощи, в резултат от която се получава непропорционална намеса в правото на собственост на жалбоподателя и непропорционално ограничаване на свободата му на стопанска инициатива.
7. Седмото твърдение е относно нарушение на съществени процесуални изисквания и неспазване на задължението за мотивиране по член 296 от Договора.
- Комисията не установила надлежно фактическите обстоятелства, като често мотивирала решението си с неправилни фактически констатации. Освен това Комисията следвало да бъде упреknата в неправилно мотивиране и поради това, че в разрез със собствената си практика при вземане на решения не съобразила като утежняващо обстоятелство непровеждането на процедура за възлагане, що се отнася до въздействието върху конкуренцията.